

"Migrantu mokošais ceļš pāri Balkāniem uz Eiropu" — *Associated Press*

Šie migranti no Rietumāfrikas cer, ka gājiens pa sliedēm ir arī ceļš pretī labākai nākotnei. Tas ir nelegāls un briesmu pilns ceļojums. Jāzvēinās ne tikai no vilcieniem, bet arī policijas patruļām. Viņi uzņemas risku, lai sāktu visu no jauna un meklētu darbu Rietumeiropā.

"Lielākā daļa no mums, mēs esam no Āfrikas, un mūsu kontinentā ir daudz problēmu. Slikti ir ekonomikā, slikti politikā, slikti ar darbu ... Piemēram, jūs varat saņemt diplomu, un jums nav izredžu atrast darbu."

Fidels Kastro Čimana — viņa Kongo dzīvojošie vecāki bija dedzīgi komunisti — ir viens no 43 cilvēku lielās vīriešu, sieviešu un bērnu grupas, kuri katrs samaksāja aptuveni 500 dolārus, lai pa tā saukto Rietumbalkānu ceļu dotos uz Eiropu.

Daudzi no viņiem uzskata, ka nonākuši bezizejas situācijā. Ilarions Šarlemaņš no Kotdivuāras ir saglabājis sava mobilā telefona SIM kartes no ikvienas valsts, no kuras viņš mēģinājis nokļūt Eiropā.

"Mēs zinām — šķērsojot robežu, kļūstam par likumpārkāpējiem, to mēs saprotam. Kad nelegāli iekļūsti kādā valstī, liekas, ka esi noziedznieks, sajūta ir neapraķstāma."

Viņu ceļojums sākās Saloniku ostā Grieķijā. Pa Grieķijas lauku celiņiem viņus ved nolīgtais kontrabandists, kurš aģentūrai *Associated Press* ļāva sekot šim ceļojumam ar nosacījumu, ka viņš pats paliks anonīms. Grupa nelegāli šķērso Maķedonijas robežu un tad dodas uz Serbijas robežas pusi. Te ir grupa citu kontrabandistu, kuri viņus vedīs uz Ungāriju. Galvenais mērķis ir Ungārija, jo tā ir Eiropas Savienības dalībvalsts. No turienes bez vīzas viņi varēs nokļūt bagātajās valstīs, piemēram, Vācijā un Francijā.

Tas ir grūts ceļojums ... un ne visi no viņiem nonāks galā.

"Iet sievietes, iet veci vīri, vecas sievietes, visi iet. Ko tad es lai sūdzos? Man jau vēl ir labi. Es vēl esmu jauns, es varu iet! (smejas)."

34 gadus vecā Mireija Džukama no Kamerūnas nu jau gadu mēģina nokļūt pie vīra un meitas Parīzē. Tāpēc viņa riskē un kopā ar 10 mēnešus veco dēlu Kristianu dodas ceļā pa dzelzceļa sliedēm. Pāri pussabrukusiem tiltiem un pa kilometriem gariem lauku ceļiem. Gājiens nav viegls.

"Ceļojums ir bijis ļoti grūts, pārāk grūts. Ja es būtu zinājusi, ka tas būs tik grūts, es nebūtu devusies ceļā. Es vienkārši vairs nevaru paiet."

Parasti ap 300 kilometru garais ceļojums ilgst sešas līdz astoņas dienas, bet šoreiz tas krietni ieildzis. Grupa ir diezgan liela. Sievietes un bērni nevar iet tik ātri kā vīrieši, turklāt arī laika apstākļi sāk pasliktināties.

"Kā gulējāt?"

"Slikti! Ir auksti."

Spēku izsīkums un pārtikas trūkums rada arvien lielāku spriedzi. Šarlemaņš lasa Vecās derības Ījaba grāmatu — viņam tā liekas laba izvēle. Viņam jāsakopo visa pacietība, kad cita migrante — Miriama Tore no Mali — viņu vaino savas mugursomas pazušanā. Šarlemaņš noliedz, ka būtu to ņēmis.

Lai izvairītos no atklāšanas, pa Maķedoniju grupa lielākoties iet naktī, taču tas ir arī bīstamāk. Jāizvairās no automašīnām uz autoceļiem un jādodas cauri pilsētām, kad dzelzceļš tās šķērso. Gājiens cauri Velezas pilsētai izrādījās pārāk liels risks. Lielāko grupas daļu aiztur un nosūta atpakaļ uz Grieķiju. Trīspadsmit cilvēkiem izdodas izvairīties no aizturēšanas un desmit no viņiem nokļūst Serbijā.

Mireija Džukama ir pārāk bezspēcīga, lai dotos tālāk. Viņu kopā ar dēlu atstāj pie kādas baznīcas. Tagad abi atkal atgriezušies Atēnās un viņai nav nedz plānu, nedz arī naudas, lai drīzākā nākotnē atkal dotos ceļā.